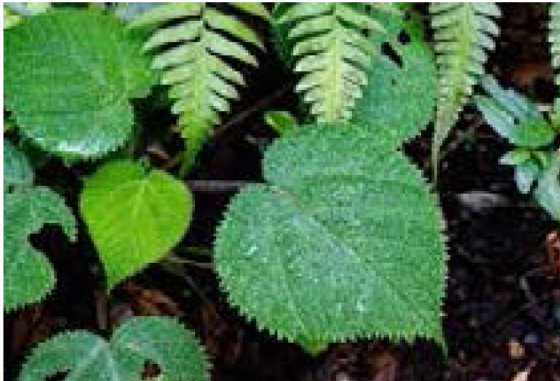

พืชมีพิษ

มนุษย์ได้นำพิษของพืชบางชนิดมาใช้ประโยชน์ เช่น น้ำมันยางของพืชที่เป็นพิษมาใช้อาบลูกดอกไม้ ใช้ในการล่าสัตว์ หรือยิงศัตรู และนำพืชที่มีพิษหลายชนิดมาใช้เบื่อปลา ผู้คนพื้นบ้านได้สั่งสมความรู้ และประสบการณ์ ในการเสาะแสวงหาพืชอาหาร ในขณะที่เดียวกันได้รู้จักพืชที่มีพิษ เพื่อหลีกเลี่ยงพิษของพืชที่ทำอันตรายต่อร่างกายหรือการดำรงชีพ ผู้คนพื้นบ้านจึงต้องศึกษาหาวิธีที่จะกำจัดพิษในพืชให้หมดไป จนสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ เช่น

บอน ส่วนต่าง ๆ มียางที่ทำให้เกิดความระคายเคืองต่อเยื่อบุปากและลำคอ เมื่อยางถูกผิวหนัง ทำให้คันหรือเป็นผื่น แต่ชาวบ้านรู้จักนำก้านใบมาดองกับเกลือ กินต่างผักดอง หรือนำมาต้มเคี่ยวในแกงบอน

เผือก นิยมใช้หัวเป็นอาหาร แต่ต้องต้มให้สุกเสียก่อน เพื่อที่จะได้ไม่คัน เพราะในเผือกมียาง เช่นเดียวกับบอน แต่ปริมาณน้อยกว่า

กลอย หัวกลอยให้แป้งมากแต่มีสารที่เป็นพิษต่อระบบประสาท ต้องสกัดสารที่เป็นพิษออกเสียก่อน โดยปอกเปลือก แล้วผ่านเป็นแผ่นบาง ๆ นำไปแช่ในน้ำไหล ๒-๓ วัน หรือหมักเกลือ นำมาคั้นน้ำทิ้ง ๒-๓ วัน แล้วจึงนำมาหุงต้มเป็นอาหารได้

หมามุ่ย ไม้เถา ผลเป็นฝัก มีขนสีน้ำตาล เมื่อถูกผิวหนัง ทำให้คัน เมื่อฝักแก่ในฤดูร้อน ขนจะปลิวตามลมได้ง่าย ทำให้ผู้ที่สัมผัสมีอาการคันโดยไม่ทราบสาเหตุ

พลับพลึง พืชล้มลุกมีหัวใต้ดิน ถ้ากินทำให้เกิดอาการคลื่นไส้ อาเจียนอย่างรุนแรง และท้องร่วง หากกินเกินขนาดจะตาย

สบู่ เมล็ดมีพิษ กินแล้วทำให้ปวดท้องรุนแรง คลื่นไส้ อาเจียน และท้องร่วง

แสลงใจหรือมะตั่ง เมล็ดมีพิษ ถ้ากินเกินขนาด ทำให้กล้ามเนื้อกระตุก ชาสั่น ชัก ขากรรไกรแข็ง เป็นอันตรายถึงชีวิต

